

WITTEBERG . COPENH. . ST. LOUIS . 1877 .

No. 8. }

August 1877.

{ B. 4 arg.

Marthverne i Karthago.

J vide vel, kjære Børn, hvorledes de Kristne i de 3 første Aarhundreder efter Kristus, bleve gruelligt forfulgte af Hedningerne; hvorledes disse med de mægtige romerske Keisere i Epidjen søgte at faa endog enhver Kristnen dræbt og enhver Bibel brændt. Med de mest udsøgte Pinsler søgte man at bevæge de Kristne til Afkald fra Kristentroen og til at udlevere sine Bibler, og hjalp ikke dette, maatte de lide en pinefuld Martyrdød. Da viste det sig, om man var en Kristnen i Aand og Sandhed, om man isandhed kjendte og troede paa sin Gud og Frelser eller ikke. Men da viste det sig ogsaa paa det klareste, at al Verdens List og Magt Intet formaar mod Herren, hans Ord og hans sande Kirke. Midt under alle disse gruelige Forfølgelser udbredte den kristne Kirke sig herliggen trindt om i Landene og voxte sig ret stor og stærk. Gud give ogsaa os en sand og fast Kristentro, saa vi baade kunne og ville lide med Glæde for vor kjære Frelseres Skyld!

Vi give Eder her, kjære Børn, et Billede, der fremstiller for Eder, hvorledes de Kristne i Karthago bleve dræbte af vilde Dyr til Lyst for de onde forblindede Hedninger, der sidde rundt omkring Skuepladsen i Amphitheatret (omtrent som en Circus hos os), og med Glæde se paa disse Grueligheder. At J kunne sætte Eder bedre ind i Kirkens Tilstand i de Dage, vil jeg her give Eder en nærmere Skildring af, hvorledes det gik til ved Forfølgelsen i Karthago under den romerske Keiser Septimius Severus i Aaret 203 efter Kristus.

Karthago var dengang en stor og mægtig Handelsstad paa Afrikas Nordkyst ved Middelhavet. Der var ogsaa allerede dengang en stor og blomstrende kristen Menighed, hvori mange ypperlige Lærere i Kirken baade da og senere virkede. Stadigen droges flere og flere Sjæle til Menigheden. De Folk, som vilde blive Kristne og derfor først nærmere bleve underviste af kristne Lærere, kaldtes

Katekumener. Nu havde netop Keiser Severus i Aaret 202 udstedt det strenge Forbud imod, at Noget skulde gaa over til Kristendommen. Derfor blev i Karthago i Begyndelsen af Aaret 203 af Prokuratoren Hilarianus 5 saadanne Katekumener, Revocatus, Saturninus, Secundulus, Perpetua og Felicitas grebne, førte bort fra deres Familier og kastede i Fængsel. Til dem sluttede ogsaa senere Saturnus sig af egen Drift.

Perpetua var Datter af en anseet Mand i de høiere Stænder. Intet var sparet for hendes Uddannelse, og hun havde et godt Hjem. Hun var da 22 Aar gammel, var allerede gift og ammede et elsket Barn ved sit Bryst.

Felicitas var ogsaa en ung Kvinde, nylig gift. Hun var en Slavinde, ligesom flere af de Medfangne tilhørte denne Stand. Efter sin Fængsling modtog de den hellige Daab, formanede hverandre og bad om Taalmod og Udholdenhed.

Perpetua lod hverken Kjærligheden til sit Barn, som hun havde taget med sig i Fængslet, eller sin gamle Faders Bønner bringe sig til at vakle. "Du ser her," svarede hun sin Fader, da han trængte ind paa hende med Bønner om, at hun dog ikke maatte bringe en saadan Skjændsel over Familien, "et Kar, et Krus; kan man vel kalde det med noget andet Navn, end hvad det er?" Da han gav et benegtende Svar, vedblev hun: "Paa samme Maade kan heller ikke jeg kalde mig anderledes, end hvad jeg er, en Kristen."

I Fængslet, hvis Mørke i Begyndelsen forskædede hende, der aldrig havde været vant til saadant, havde hun et Syn. Hun saa en gylden Stige rage op til Himlen; paa begge Sider var der Sværd, Landser og Dolke, og ved Foden af Stigen laa der en Drage. Da hun blev opfordret til at stige op ad Stigen, satte hun modig sin Fod paa Dragens Hoved med de Ord: "Den vil ikke stude

mig, i Jesu Kristi Navn!" og steg opad. Da hun var kommet helt til Toppen, kom hun ind i en stor Have, saa her den gode Hyrde, der omgivet af Tusinder i hvide Klæder, vederkvægede hende. Nu forstode de Fængslede, hvad der ventede dem, og beredte sig til Afsseden fra denne Verden.

De Anklagede skulde føres i offentligt Forhør; da ilede Perpetuas Fader alder tid fra Staden, Smerten havde nedboiet ham dybt, og paany forsøgte han at bevæge sin Datter til Afald. "Gav Medlidenhed, min Datter," sagde han, "med mine graa Haar! forbarm dig over din Fader, om jeg endnu er værd at kaldes med dette Navn! har jeg opdraget dig med disse mine Hænder til dine blomstrende Ungdomsaar, hvori du nu lever, har jeg elsket dig fremfor alle dine Brødre, saa besværges jeg dig: giv mig ikke til Pris for denne Vanære iblandt Menneffene. Se paa dine Brødre, se paa din Moder og Tante; se paa din Son, som ikke kan leve, naar du gaar bort; aflæg dine høie Tanker, paa det du ikke skal styrte os alle i Fordærvelse; thi Ingen af os vil mere formaa at tale frit, naar du først har lidt dette." Saaledes talede Faderen ifølge sin inderlige Kjærlighed, idet han tillige kyskede hendes Hænder, fastede sig for hendes Fodder, og under Taarer kaldte hende ikke sin Datter, men sin Herskerinde. "Og jeg begræd," saa fortæller hun, "min Faders graa Haar, at han alene af min ganske Slægt ikke skulde glæde sig over mine Lidelser; jeg søgte at trøste ham, idet jeg sagde: naar jeg staar for Dommeren, vil Guds Vilje ske; thi vid, at vi ikke befinde os i vor egen Magt, men i Guds Magt; da skiltes han fra mig i stor Smerte."

Snart derefter fulgte selve Forhøret. Torvet var opfyldt med en nmaadelig Masse Tilskuere, da de unge Kristne førtes frem i Morgenstunden og stilledes paa en ophøiet Plads, hvor de skulde modtage

deres Dom. Alle beklendte sig til Herren. Da Perpetua skulde aflægge sit Vidnesbyrd, viste hendes Fader sig med hendes Søn paa Armen, drog hende ned til sig og bad hende inderligt: forbarm dig over dit spæde Barn. Ogsaa den romerske Dyrighedsperson Hilarianus tiltalende hende paa det Venligste. "Hav Medlidenhed med din gamle Fader," sagde han, "hav Medlidenhed med din lille Dreng, bring dit Offer for Keiserens Vel!" men hun svarede kort og bestemt: "Jeg gjør det ikke." "Saa er du da en Kristinde?" sagde Hilarianus; "jeg er en Kristinde," gjensvarede hun. Nu taaltes ingen Tøven længer. Da Faderen endnu ikke afstod fra sine Forsøg paa at bevæge Datteren til andre Tanker, blev han ifølge Dyrighedspersonens Befaling fjernet med Magt og mishandlet med Slag for Datterens Dine, der følte den dybeste Smerte derover og beklagede hans ulyksalige Oldingsalder. Men Alle bleve dømt til at kastes for de vilde Dyr, og med glad bevægede Hjerter vendte de tilbage til Fængslet. Forgjæves sendte Perpetua Diakonen Pomponius til Faderen for endnu engang at erholde sit Barn tilbage: Faderen afflog dette Forlangende, heller ikke syntes Barnet mere at vise Altraa efter Moderens Bryst, og Perpetua selv overvandt ogsaa denne Smerte i Glæden over at være agtet værdig til Martyrkronen. Hendes og hendes Medlidendes Skjebne var afgjort: i Anledning af en krigerst. Høitideligholdelse af Dagen, paa hvilken Oeta, Keiserens Søn, flere Aar tilforn havde erholdt en Cæsars Værdighed, skulde de den syvende Mars offentlig i Kamp med vilde Dyr gives til Pris for Folkets og Soldaternes grusomme Lyst.

Mellemtiden forløb ikke uden mindeværdige Tildragelser. En af de Domfældte, Secundulus, blev svog, døde og unddroges saaledes den sidste Kamp. Ogsaa Felicitas var meget bekhymret for,

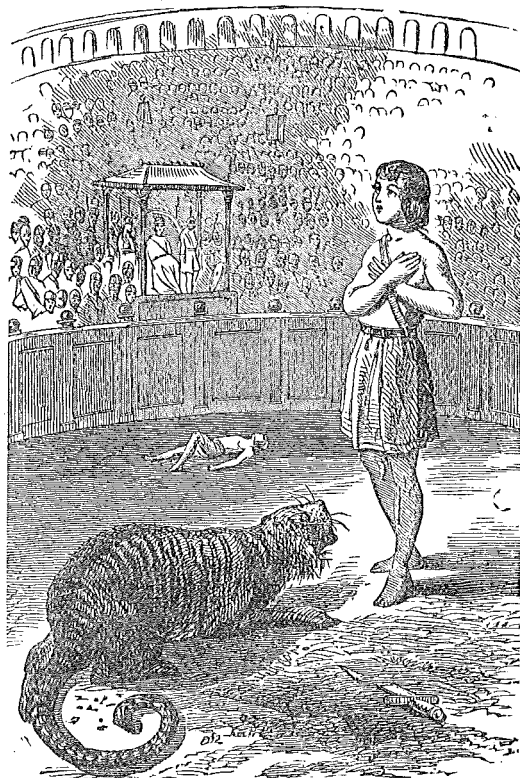
at Martyrdommen ikke naadigen skulde falde i hendes Lod, efterdi hun var nær ved sin Nedkomst, og ingen Henrettelse turde fuldbyrdes paa en Kvinde under saadanne Omstændigheder; men hendes længselsfuldste Dnsse og alle de Domfældtes forenede Bøn opfyldtes: hun blev forløst i Fængslet med et Pigebarn. Under hendes legemlige Lidelser sagde en Tjener til hende: "Du lider nu saa store Smertes, men hvorledes vil det vel gaa dig, naar du kastes for de vilde Dyr, som du ikke bekhymrede dig om, da du vægrede dig ved at offre?" Men hun svarede: "Nu lider jeg, hvad jeg lider: men hist vil en Anden være hos mig og lide for mig, fordi ogsaa jeg er i Begreb med at lide for Ham." En Søster tog hendes nysfødte Datter til sig og opdrog samme som sit eget Barn.

Fængslets Opsynsmand, Pudens, en Hedning, styrkede sit Hjerter blandt de Fangne, hvilke han skulde bevogte, og ydede dem enhver Opmuntring, han turde tilstaa dem. Mange indfandt sig i Fængslet og glædede sig med dem. Men da den sidste Dag nærmede sig, viste sig Perpetuas Fader med dyb Smerte i sit Afsyn endnu engang; han begyndte at udryve sit Skæg, kastede sig paa sit Ansigt til Jorden, forbandede sin Alder og talende Ord, som maatte bevæge enhver Stabning. Perpetua var greben af den dybeste Bedrøvelse, dog uden at kunne hjælpe ham.

Endelig brød Seiersdagen frem, og de Fangne strede fra Fængslet til Amfitheatret, som begave de sig fra Jorden til Himmelen: en højere Glæde lyste ud af deres Afsyn, deres Miner vare alvorlige og værdige. Da de vare ankomne til Amfitheatrets Indgang, vilde man tvinge dem til at omklæde sig saaledes, at Mændene indtraadte som Saturns Præster og Kvinderne som Indviede til Ceres; men Perpetua, som stedse blev sig lig i Kraft og Standhaftighed, vægrede sig bestemt,

idet hun sagde: "Netop derfor ere vi frivilligen komne herhid, paa det vor Frighed ikke skulde fræntes eller berøves os; netop derfor have vi prisgivet vort Liv, for ikke at nødes til Sligt: denne Overenskomst have vi sluttet med Eder." Den tilstedeværende Tribun gav efter og lod dem træde ind saaledes, som de vare komne. Allerede begyndte Triumfen at udfolde sig, som Perpetua havde seet den i sine Drømme. Men Nevocatus, Saturninus og Saturnus truede Folket og begyndte ved Geberder og Vink at beskytpe Hilarianus: "Du har dømt os, men Gud skal dømme dig;" forbitret befalede Folket at hudstryge dem derfor; men de ønskede sig til Lykke, at de ogsaa havde smagt noget af Herrens Lidelser.

Dyrefegtingen begyndte: Saturninus og Nevocatus bleve dræbte af en Leopard og en Bjørn; forgjæves førte man et Vildsvin imod Saturnus, det dræbte ikke ham, men sin Forer; forgjæves hidsede man Bjørnen fra sin Hule imod ham: den fulgte ikke Raabet. Da han saaledes anden Gang var forbleven usaaaret, vendte han sig til Fængslets Dyrsynsmand, Pudens, med de Ord: "Se, her er jeg, som jeg forud har troet og sagt: endnu har intet af de vilde Dyr tilføjet mig Skade; tro mig da forvist: ved et eneste Bid af Leoparden vil jeg miste Livet." Og strax derefter blev han ved et eneste Angreb af dette Dyr saaledes overstrømmet med Blod, at Folket udraabte: "Nok af den Daab! Nok af

den Daab!" Da talede han endnu engang til Pudens og sagde: "Lev vel og kom min Tro i Hu, og lad det, som skete med mig, ikke skræmme, men styrke dig!" tillige tog han en Ring af Fingeren, dypede den i sit Saar og gav ham den som et Pant paa sin Kjærlighed og til Erindring om sin Bloddaab. Derpaa sank han til Jorden med de Andre.

Imidlertid vare Kvinderne sendte mod en rasende Ko; man havde berøvet dem deres Klæder og kun kastet et Net over deres Legemer; Folket selv blev grebet af Medlidenshed ved dette Syn, lod dem falde tilbage og derefter gaa i Kampen med omgjordet Klædeben. Perpetua blev først grebet af det forbittede Dyr og flynget i Veiret; dernæst Felicitas. Per-

Giv os idag vort daglige Brød!

(Fortsættelse fra Side 60.)

petua faldt paa Ryggen, men reiste sig igjæn i en siddende Stilling; sin sønderrevne Dragt samlede hun atter sammen omkring sig og viste kun Undseelse, ikke Smerte; derefter befæstede og ordnede hun sit opløste Haar, for ikke at modtage Martyrkronen med noget ydre Tegns paa Lidelse og Smerte. Da reiste hun sig, saa, at ogsaa Felicitas var styrtet til Jorden, traadte til, rakke hende Haanden og løstede hende op. Nu stode de Begge

ventende ved Siden af hinanden; men allerede var Folkets Haardhed overvunden: de fjernedes fra Dyrefegtningen og førtes hen til Amfiteatrets Bort, hvor man sædvanligt pleiede at dræbe dem, der vare gaaede levende ud af Kampen. Da Perpetua ankom dithen, modtog en Skatumen ved Navn Rusticus hende: som opvaagnende af Søvne skuede hun omkring sig og sagde til Alles Forbauselse: "Naar skulle vi føres hin Ko imo-

de? jeg ved det ikke." Og da hun nu hørte, at Alt var forbi allerede, troede hun det først, da hun tydeligt havde seet Kamptegnene paa sit Legeme og sine Klæder og gjenkjendt hin Katekumen. Til denne og sin Broder, som imidlertid var bleven hidkaldt, talede hun da sit sidste Ord: "Staar faste i Troen, elsker Alle hyerandre indbyrdes og lader ikke vore Lidelser geraade Eder til Forargelse." Saa Dieblifte efter gjorde Sværdet Ende paa disse Rødsels-scener. Men ogsaa dette uskyldigt udgydte Blod blev for Mange en Kilde til det evige Liv: først for Pudens, som snart til sin salige Glæde blev truffen af samme Martyrdom, hvilken han havde seet hine Blodvidner bære paa saa ophøiet en Maade.

Menigheden i Karthago modtog med hellig Stoltthed de ærværdige Levninger af disse Kristi trofaste Bekjendere og begravede dem i Hovedkirken, hvor de Aarhundreder igjennem bleve bevarede med Omhu og agtede saare høit som en uforgjængelig, dyrebær Skat. Petas Festsdag blev til en Høitidsdag for Kirken.

Augustinus har efterladt os tre begejstrede Taler, som han har holdt paa Marsdagen for Perpetuas og Felicitas's Martyrdom, hvilken Festsdag aarlig plejede at samle store Skarer af Troende om de Altare, hvorunder deres Legemer hvilede. Simple Katekumener, tildels Slaver og Slavinder, som først under selve Forsølgelsen ved Daaben vare blevene Kristne, havde skinneth som et Lys, der klart funkede den hele Kristnekirke imøde i alle Jordens Egne, og som endnu kaster sit Skin ind i vort Aarhundrede. Ogsaa den lutheriske Kirke fører sig samme til Betsignelse: den styrker sig ved Beskuelsen af disse Martyrer til undertruende Farer at bekjende sig til Jesum med Sjælens fulde Hengivelse og at bevare Efterverdenen det rene Evangelium — frit for al menneskelig Tilfætning —

i dets fulde Herlighed, saaledes som det er nedlagt i Skriften.

Dg Orbet skal de lade staa
Dg dertil Utat have;
Thi Gud vil selv frem med os gaa
Alt med sin Aand og Gave;
Dg tage de vort Liv,
Guds, Aere, Børn og Viv,
Lad fare i Guds Navn,
Det bringer dem ei Gavn;
Guds Rige vi beholde.

Giv os idag vort daglige Brød!

Gud sørger kjærligen ikke alene for vor Sjæl, men ogsaa for vort Legeme. Derfor skulle vi ogsaa trostigen fremlægge for Ham al vor legemlige Nød og forlade os paa Hans Hjælp i den. Vel er det sandt, at ogsaa de Menneker, som ikke bede til Gud, forsørgeres af Ham. Men at de ikke bede Gud om det daglige Brød og ikke takke Ham derfor, det er stor Synd imod Gud. Saaledes paadrage de sig med enhver Bid Brød, de spise, med enhver Drik, de nyde, med ethvert Klædningsstykke, de iføre sig, stedse større Skyld og Ansvar for Guds Domstol. Jeg vilde sandelig ikke være i saadanne Menneskers Sted, om de ogsaa kunde dække sig med Fløiel og Silke og leve i største Herlighed.

Hvo uden Bøn til Bordet gaar,
Dg uden Bøn fra Bord opstaar,
Han er en Dre og et Afsen lig
Dg kommer ikke i Himmerig!

Troste ligt er det at forlade sig paa Guds kjærlige og mægtige Forsorg, og da alene kunne vi være trygge. Han skaffer os Brødet, og han alene gjør dette, at vi kunne næres og styrkes deraf.

Men saa skulle vi heller ikke af Gud begjære Mere end det daglige Brød, det vil sige, hvad vi behøve for dette Legeme og Liv. "Naar vi have Føde og Klæder, skulle vi dermed lade os nøie," og overlade det til Guds gode og vise Raad,

"Hvorledes vori Gud skal skjæres for os til vor Død."

Bed og arbeid du kun,
Gud saa hjælper dig allenskund!

Den takeløse Marie.

(Efter det Tybste.)

En velstaaende Godseier, der havde mistet sin Hustru, havde en god Støtte i sin ældste Datter. Marie var særdeles slink i Huset og skammede sig ikke ved at tage sig af Alt, som hørte til det daglige Stel paa Faderens Gods. Men hun havde den slemme Bane ved alle Anledninger at sige: "Ak Gud" eller "du store Gud" og lignende Udtryk, hvorved Herrens Navn bliver vanhelliget. Hendes Fader havde flere Gange formanet hende og søgt at vise hende, at saadan Synd mod det andet Bud var Gud saare mishagelig. Hertil svarede hun blot: "Kjære Fader, du tager det dog altfor nøie. Du kan da vide, at det slet ikke er min Hensigt med saadanne Udtryk at krænte Gud. Ja, jeg tænker endog slet ikke paa Gud, naar jeg siger "Ak Gud!" Og naar jeg ikke har noget Ondt i Tanke og i Grunden siger Saadant uden at tænke videre paa Meningen, kan det vel ikke være saa galt." Faderen sagde da Intet, men gav et Par Dage efter sine Husfolk visse Befalinger, der sigtede til at aabne hendes Dine for hin Synd.

Da Marie den følgende Morgen var i Melkeboden, raabte pludselig Pigerne i Kjøkkenet: "Frøken Marie, Frøken Marie!" Hun sprang da strax ind i Kjøkkenet og sagde: "Hvad er det?" "Intet", svarede de. "Hvorfor have I da raabt paa mig?" Derpaa svarede de Intet, men lo blot. Hun gik da ind i Spiseværelset i den Tanke, at der noget Særdeles var hændt. Neppe var hun kommet derind og havde luffet Døren noget ublidt efter sig, før det lød fra Drenges-

stuen, hvor der netop blev spist Frokost: "Frøken Marie, Frøken Marie!" Hun tænkte: Hvad er der nu atter paa færde, aabnede saa Vinduet og raabte: "Jeg kommer strax." Men det tog dog nogen Tid, og hun fik da endnu en tre til fire Gange høre: "Frøken Marie, Frøken Marie!" Endelig kom hun farende og raabte ind gennem Døren til Tjenerne: "Hvad er det saa?" "Intet," lod Svaret. "Hvad var det da, som bevægede eder til saaledes at raabe paa mig?" "Slet Intet!" "Men hvad tænke I da egentlig paa?" "Vi have slet Intet tænkt." "Men hvorfor nævne I da mit Navn?"

Før de imidlertid kunde svare lød det atter fra Kjøkkenet: "Frøken Marie, Frøken Marie!" Frøkenen smedte Døren i efter sig, saa at Vinduesruderne klirrede, og sprang tilbage til Kjøkkenet. "Nu vil jeg strax have at vide, hvad det er, I have fore." "Vi have slet ikke Noget fore!" "Det er ikke sandt, hvad betyder dette — I have dog vel ikke mistet Forstanden?" De svarede blot: "Vi have slet ikke havt noget Ondt isinde." Nu blev Marie vred for Alvor og sprang ind i Faderens Stue og sagde: "Far, nu maa du selv komme og tale Folkene tilrette; thi jeg kan ingen Vel komme med dem." Faderen lød, som om han Intet vidste, og sagde: "Kjære Barn, du er jo rent oprørt, hvad er da hændt dig?" "Jo, Folkene ere blerne rent forstyrrede i Hovedet; thi hele Morgenen have de nu baade fra Kjøkkenet og Drengestuen raabt: "Frøken Marie, Frøken Marie!" og naar jeg spørger, hvad de vil, svare de: "Intet," stikke Hovederne sammen og le af mig. Og naar jeg trænger ind paa dem, saa sige de, at de slet ikke har havt nogen Tanke med det."

"Men Barn, det er da ikke noget saa slemmt, at du derover burde blive saa vred!" Da brast Marie i Graad og sagde: "Min kjære Fader, hvad vil der

faa blive af Respekten, naar Folkene ustraffet kunne gjøre Nar af mig og uden Narfag kunne raabe paa mit Navn?"

"Saa, det mener du," svarede den Gamle alvorstfuldt. "Men da vi nylig taltes ved, var du jo af en anden Mening, da det gjaldt Guds Navn, som du idelig raaber paa. Hvorledes bliver det med Respekten, naar hans Navn paa-faldes, uden at man tænker sig Noget derved? eller tænker du, at Saadant kan man vel gjøre med Guds Navn, men med dit eget skal der gøres en Undtagelse?"

Dette virkede paa Marie. Hun faldt sin Fader om Halsen, afbad Synden hos Gud og segte Kraft hos Herren, saa at hun ved Hans Naade overvandt den syndige Bane, som hun var falden i. Med Rette siger vor Børnelærdom: "En syndig Bane giver tilkjende, at Synden herster over os!" Herrens Navn skulle vi nævne med Ærbødighed og ikke glemme Slutningen af det andet Bud: "Thi Herren vil ikke holde den uskyldig, som tager hans Navn forfængeligen."

Alt til det Bedste.

En from Filosof kom til en By, hvis Porte vare lukkede. Hungrig og tørstig var han nødt til at tilbringe Natten under aaben Himmel. Han sagde: "Hvad Gud sender, er godt," og lagde sig ned. Nær ham stod hans Æsel; ligesaa en brændende Lygte, da Landet var usikkert. Men en Storm reiste sig og blæste Lyset ud; en Løve kom, dræbte og fortærede hans Æsel. Han vaagnede, fandt sig alene og sagde: "Hvad Gud sender, er godt," og afventede rolig Morgenens Frembrud.

Da han kom til Byens Porte, fandt han dem aabne, Byen ødelagt, rovet og plyndret. En Røverbande var trængt ind om Natten; den havde dels dræbt

Indbyggerne, dels bortført dem som Fanger. Han var staaet. "Sagde jeg ikke," udraabte han, "at Alt, hvad Gud sender, er godt? — Kun, at det i Regelen ikke er før om Morgenen, at vi se, hvorfor han negtede eller berøvede os Noget om Aftenen og Natten."

Lygtenes Skin, hans Æsels Brod vilde have henvendt Røvernes Opmærksomhed paa ham, saa Gud berøvede ham disse til hans eget Bedste.

Gaade.

Eksent funkler jeg paa Blomstens Barm
I Morgnens luftige Stund.
Men vender du mig om, min Arm
Omflunger al Verdens Rund.

G. W. Svistendahl.

Evar paa Katekismesprogsmaal i No. 7.

1) 2det Bud; 4 Slags Bon: paa-falde Herrens Navn, bede, love og takke.
2) Fordi Bonnen følger strax og nødvendigst efter Troen.

Løsning paa Gaaden i No. 7.

Melk, Mel, Lem.

"Børneblad"

1ste Aargang, 1875, indbundet

faaes fuldstændig for 40 Cents.
No. 2—12 indb. " 30 —

"Børneblad"

2den Aargang, 1876, indbundet

faaes fuldstændig for 45 Cents
NB. Begge Aargange sendes portofrit for denne Pris; Agenter erholde 10 pCt. Rabat, og i Pakker paa over 10 Explr. 20 pCt. Rabat.

"Børneblad"

3die Aargang, 1877

koster pr. Explr. 35 Cents.
Agenter, der selv holde Navneliste over de enkelte Abonenter, erholde Bladet
I Pakker paa fra 5—9 Explr. efter 30 Cts. pr. Ex.

— " " 10—49 " " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalningen erlægges forskudt.
Adresse: J. B. Frich,
Dr. 151, La Croix, Wis.